

# Paulus suckar

I lydriadens tecken



[www.rikareliv.info](http://www.rikareliv.info)

**Paulus suckar ©**  
Rikare Liv – Civilisation, 2008  
Paul Lindberg

**[www.rikareliv.info](http://www.rikareliv.info)**

# Paulus suckar

## I lydnadens tecken

Paulus gjordes till klippan som kristenheten byggts på. Paulus kyrka byggdes i Kristi namn. Jesus bygger den andliga kyrkan i kärlekens och rättvisans namn – i Guds medvetande. Skillnaden fick vissa konsekvenser. Paulus segrade genom hans användbarhet för kejsarmakten och kungar av Guds nåd. Paulus blev användbar även för senare makthavare i största allmänhet. Människas makt över människa gjordes till norm – på alla plan och i alla skrymslen. Och denna historia märkte världen. Utan kejsarmakten hade Paulus värderingar knappast kommit till seger.

Paulus retoriska förmåga exempelgörs i framförallt Romarbrevet, som kanske tillhör världens mest berömda skrift. Men i hans skrifter finns också grumligt grådask, en blandning av ljus och mörker. Ett resultat av en ofullkomlig människa. Hat, förakt, översitteri, intolerans och fördomar finns nämligen med i Paulus skrifter – blandat med Jesu ljuslära. Detta trots de myckna kärleksförklaringarna till Jesus och Gud. Varför?

Aldrig någonsin har en människa haft en så stor genomslagskraft, och under så lång tid, så som Paulus genom sina skrifter.

Efter hans intentioner byggdes världens största och mäktigaste kyrka. Det blev också den största religionen någonsin. Och denna storslagenhet passade in i världsordningen, vilken byggde på människas makt över människa och till hennes skada. En kejsarkyrka i organiserad kamp mot alla som ville andas fritt.

Denna historia var många gånger i rak konfrontation mot Jesus intentioner, som i stället handlade om kärlek och rättvisa för alla människor i hela världen.

**Paul Lindberg, 2008**

## **SANNINGENS BETYDELSE**

Om Paulus bär den världsliga kyrkan på sitt samvete, så är det Jesus som det andliga Ljusriket vilar på, enligt Jesusintentionen. Denna definition är också viktig för annars blir Jesus utan betydelse. Och det skulle också visa sig att Jesus blev en kitschig staffagefigur, i jämförelse med den världsliga paulinska kyrkan. Detta bygge blev inte alltid en kyrka av Jesu andliga kött och blod. Det blev under lång tid ett bländverk för världens aristokratiska makthavare, en maktkyrka att glänsa i – en maktapparat för den heliga enfalden.

Stora kvalitativa och synliga förändringar har i vår tid skett inom kristenheten. Paulus märkte världen. Men inte bara han – framförallt har Jesus anhängare, de som axlade successionen efter Jesus. De märkte också världen genom att Livsanden först utgöt anden över Jesusanhängarna. Dessa hundratals människor blev skaran som fick uppdraget att sprida Evangelium. Utan denna mångfald hade Paulus betytt intet.

Två parallella kyrkor utvecklades inom Kristendomen: Den Paulinska kyrkan, och Jesusdomen – och i stor blandning.

Den utvalda skaran var de i första hand som möjliggjorde spridningen av Evangelium. Jesus fick orden stoppade i sin mun – så som inspirationer.

Det var inte Paulus själv som av egen kraft gick till seger med sina skrifter. Det var den romerska kejsarmaktens vilja som gjorde Paulus alster användbara, och som tog chansen när detta gavs.

## **PAULUS MÄRKTE VÄRLDEN!**

Jesus säger att han inte kommit för att rädda världen, han syftar på den kärlekslösa och orättvisa världsordningen. Han säger att han istället kommit för att förändra världens människor. Jesus menar att denna världsordning behärskas av både ondska och egoistiska maktmänniskor. Världens blandning av ljus och mörker skall konkretiseras, splittras och åtskiljas. Och det är faktiskt någonting som ständigt sker utan att det riktigt tydligt märks. Var och varannan med öppna ögon märker det. Och det sker i var och ens inre, i det enskilda livet.

I dag återvänder historiker, teologer och arkeologer till tiden då Jesus verkade. Efter alla skriffynd som återfunnits kan man i dag säga att de grekiska skrifternas evangelieböcker, i Nya Testamentet, ändå har en kontinuitet. Gamla Testamentets profetböcker tycks också ha en kontinuitet med de tidigaste skrifterna, i den mening- en att profeternas intentioner är i det stora hela rätt återgivna under historiens gång.

Mycket av historiciteten tycks alltså överensstämma ganska väl. Men det betyder inte att dessa skrifter nödvändigtvis följer Guds andemening helt och fullt. Det kan man inte utläsa av Bibeltexterna. Bibelns alla skrifter är resultatet av både inspirationer och personliga värderingar, nedskrivna av ofullkomliga människor, och bör därför ses i ljuset av en ogrumlad och urskiljande granskning – då har man närmat sig Jesus egna metoder. Ett okritiskt bifall är inte i sann anda i enlighet med Jesu efterföljelse.

Många fynd som gjorts är från tiden efter Jesus död, och skriffynden som handlar om Jesus, är på många sätt i stor överensstämmelse med dagens tryckta biblar. Om det förekommit avgörande förändringar, då blir frågan om dessa i så fall skett vid apostlatiden, och vid Bibelns kanonisation (sammanställning, urval). Och har detta i så fall påverkat Bibelns utformning?

Den nuvarande kanonisationen har naturligtvis inte varit rättvis eftersom den femte evangelietexten, den av aposteln Tomas inte kom med. Tomas texter ligger närmast och ursprungligast av alla evangelierna. Enligt senare historisk forskning är det evangeliet med rätta uttalad Jesusintention. Den så kallade Q-källan.

Kanonisationen skedde på 300-talet, en tidpunkt när Jesus på många sätt blivit avpolletterad som ljusbäraren för den då begynnande kristenheten. Istället blev han något av en altartavla eller ikoniserad väggdekoration.

Det som följer är att den kejsrerliga paulinska/augustinska maktkyrkan inledde utrensningar mot den andliga och innerliga fria viljan. Och i den fortsatta meningen bekämpades bokstavligt talat den ursprungliga Jesusintentionen, genom bland annat en ofullkomlig kanonisation av Bibeln. Kyrkoordningen förväldsligades. Kyrkan och kejsarstaten blev nu den pansrade näven mot oliktänkande.

I ljuset av denna vemodiga utvecklingsperiod ser vi i dag en svensk kyrka under ständig förändring, och där många mått och steg tagits för att återvända till Jesu lära, som är kärlek och rättvisa. Och inte bara den Svenska kyrkan, vi ser det på flera håll runt om i hela världen.

## **PAULUS VÄG OCH SANNINGEN**

Paulus föddes i Tarsus i Kilikien i nuvarande Turkiet och fick en gedigen utbildning i grekisk-klassisk filosofi, men framförallt i den fäderneärvda lagen och det judiska historieärvet. Paulus blev den intressantaste personen vid sidan av Jesus under hela den kristna eran fram till i dag. Det är hans tolkning av evangelierna som ligger till grund för den kristna kyrkan – inte i första hand evangelierna själva.

I evangelietexterna kan man se något annat än de annorlunda tolkningar Paulus styrkt mot. Detta kan ses klart och tydligt, vilket också viss teologisk historieforskning kommit fram till.

Han lär ha träffat Petrus i Jerusalem och kan då ha fått höra berättelsen om Jesus direkt av urförsamlingen, på ett annat sätt än då han förföljde Jesusanhängarna. Men drog senare andra slutsatser av vad Petrus och Jacob gjort. Och det framgår klart i striden mellan dem.

Betydelsen av Paulus totalitära, och ofta fördomsfulla texter, vilka vi finner i Bibeln, kan ses i samband med att Jesus aldrig själv skrev ned sin lära.

Jesus säger själv att han inte kommit för att skapa fred. Han kan medvetet ha avstått att ge ut egna exakta texter, på grund av var och ens personliga tillblivelse. Människorna tar sig makten över kunskapen på gott och ont utan att se konsekvenserna av detta. Ett etiskt avvägande borde istället vara en nödvändighet. Genom dessa avväganden och handlande formas tillblivelsen i den fria viljan.

Jesus kastade in en eld i världen, och det är den som nu brinner. Och det är kampen mellan gott och ont – exempelvis i handlandet kring kärlek och rättvisa. I dag sker en andlig syntetisering hos var och en, i var och ens relationer till medmänniskor. Troligen är denna självprovning Jesus avsikter och som bildar kärnan i frågan om livets mening: att växa och bli till, som medvetna och ansvarsfulla människor för varandra och för livet. Tillblivelsen kan därför inte, enligt ovanstående tanke, förfuskas eller ta några genvägar till Gud.

Vilken betydelse har då kunskapen om gott och ont? Ja, den handlar om den fria viljan, som var och en fått, och genom egna val låta det etiska medvetandet avgöra genom definition, urskiljning och rannsaking om vad som är gott och ont, det vill säga Guds moraletik.

Denna definition har också Jesus förmedlat på ett alldeles klart och koncist sett, med den exakta kunskapen om Gud. Denna kunskap finns komplett, helt klart och oförfalskat i de fem evangelierna.

**Tomas, som var med Jesus under hans predikningar borde vara trovärdig. Han blev ju hedrad av Jesus, och den som verkligen till slut hade begripit hela innebörden av Jesus budskap. Därmed hade Tomas blivit "tvilling" eller "jämlike" med Jesus. Paulus däremot, hade ju inte ens träffat Jesus, men däremot förföljt och låtit mörda Jesus anhängare.**

Den kvalitativa innebörden som Jesus formulerade, "Riket finner du i ljuset av ditt inre och utanför dig själv", gav oss förståelsen av de stora möjligheterna. Det

visar nämligen att varje individ har en personlig relation med Gud genom olika förhållningssätt, exempelvis genom bön, dialog eller genom föredömliga handlingar. Och detta oavsett religionstillhörighet, eller någon religiositet över huvudtaget. Men också utan någon teokratisk ställföreträdare. Viktigt är tro och de goda handlingarna, vilket de flesta kristna människor också är pigga på att leva upp till.

Tro och goda gärningar har egentligen ingen prioritetsordning utan är bra om det överhuvudtaget vill infinna sig. Tro utan gärningar är däremot inte i Jesus anda! Gärningar kan egentligen ibland bara vara föredömlighet i kärlek och rättvis med andra människor. Alltså ingen särskild tung börda, nödvändigtvis.

I de paulinska breven betonas två aspekter: betydelsen av Jesus död och uppståndelse, och om de konsekvenser detta får för var och en som tror på detta, och förståelsen av domedagen, och att dessa aspekter är nära förestående. Därför är det viktigt att förbereda sig inför detta. Därför skriver Paulus ofta om moralfrågor, om hur man bör leva i väntan på världens förestående undergång.

Paulus teologiska lära kan indelas i tre epoker: För det första, *löftenas tid*, som handlar om lagarna givna vid Sinai. För det andra, *Toras tid*, då Gud förbereder frälsningen inför den tredje epoken, som är *Jesus gestaltning* för att uppfylla Guds planer och löften, och därmed har den israelitiska lagen uppgraderats i och med Jesus frälsarintention.

Det är Jesus död och uppståndelse som blir kärnan i Paulus förkunnelse.

Paulus förkunnelse härleds dock från Jesus första anhängare i Jerusalem. Men dessa första hade en kvalitativt annorlunda distinktion än den Paulus förmedlar. Deras förklaringar ligger helt i linje med Jesusintentionen, som förmedlades av evangelisterna, och som i Tomasevangeliet alltså förklarar: "Riket finner du i ljuset av ditt inre och utanför dig". Denna innebörd gäller för var och en personligen.

Paulus kyrkobygge möjliggjordes istället som en ägodel av den världsliga makten. Ett kyrkobygge som också möjliggjorde att många ledande dignitärer av de paulinska värderingarna egentligen innerst inne aldrig trodde på en uppståndelse i linje med Jesusintentionen. De skapade istället sina egna skatter och himmelriken på jorden i form av "Guds sanna organisation på jorden". Men också med materiell rikedom i samarbete med världens makthavare, med ärorika titlar, biskopspalats och kostsamma tempel. Allt på bekostnad, och med en total utsugning, av dem som Jesus egentligen verkade för.

Många kyrkor av idag har emellertid i praktisk handling ändå reviderat en hel

del av det paulinska arvet och återgått till Jesus rena, enkla men djupa lära.

Detta är de faktiska resultaten av en tidigare kristen kyrka som lärer sig med världsmakten och den jordiska härligheten. Idag kallar vi det för framgångsteologi.

Paulus krav på lydnad och underkastelse utnyttjades direkt av de maktfullkomliga människorna. Man kan säga att Paulism motade Jesus i grinden just när Jesusintentionen började ta form hos folkmassorna.

Paulus tolkningar av Jesus ord behöver självklart öppet omprövas, på grund av att Paulus lagt ut alltför många stenar för andra att snava på, och sedan kastat nyckeln i en mörk brunn. Nyckeln som var avsedd till den dörr som skulle öppna vägen för sanningen och livet.

Att växa i sanningen är något mycket större än bara med Paulus tolkningar. Paulus brev till den kristna församlingen i Rom tillhör kanske litteraturhistoriens mest kända exempel på retorik. Ett skrivsätt som nästan gjordes omöjligt att ifrågasätta – av språkliga skäl. Här ligger också framgången i kejsarmaktens maktfullkomliga kyrkobygge.

Jesus sade att vi inte ska fästa oss vid denna värld för den kommer att försvinna. Alltså bokstavligt talat. Jesus predikar istället om ett alternativ, som är uppståndelsen. Detta är det glada budskapet som kom att kallas Evangelium.

Jesus menade att vi inte skulle skapa rikedom och skatter i den här världen, utan att vi istället skapar oss en personlig och andlig skatt hos Gud. Skatten som vi skapar inom oss själva genom andlig sinnesförändring, genom aktiva handlingar för medmänniskorna. Det är detta som Gud kan bedöma och godkänna. Det handlar om tillblivelsen, att växa i sanningen för livet. "Bli till medan du passerar!" säger Jesus, enligt Tomasevangeliet.

## **EN ANNAN SANNING**

Vi har sett en fantastisk och ändamålsenlig utveckling genom bland annat ett naturvetenskapligt kunskapsupptäckande inom alla ämnesområden. Paulus på sin tid var snar att sabla ned den grekiska filosofin. Men den tidens filosofi var begynnelsen till vår tids vetenskaper.

Paulus varnade för dessa filosofer, på ett mycket fördomsfullt sätt, då han menade att dessa filosofer trodde att de förstod saker och ting bättre än Gud, att de bara hittade på och inbillade sig det mesta, enligt Paulus. Alltså, till skillnad från honom själv, som var den som förstod hur allt låg till. Sådan självgodhet hade faktiskt Paulus.



Vid denna tid stod den hellenistiska kunskapen på sin högsta nivå. Medelhavsområdet var helleniserat. Jesus pratade arameiska och hebreiska, kanske också grekiska och latin.

Genom den senare paulinska kyrkans tolkningsföreträdare och ovillighet till vetenskaplig yttrandefrihet, eller den fria kunskapen om verkligheten, stannade världen upp i en okunnighet som fick följder för hela den kristnade världen, på alla nivåer, och under mycket lång tid. Med tiden hittade kunskapssökarna kryphål och andra genvägar för den ändamålsenliga utvecklingen.

När kyrkan hade som mest makt utnyttjades denna makt till att förtrycka och förfölja oliktankande. Oftast genom kyrkans makt över människa och under tvång växte denna kyrka sig väldigare. Denna makt gjorde sig så stor och bred. Många dog i Guds namn på grund av den falska intentionen. Människor kuvades och utnyttjades under den världsliga kyrkan och i Kristus namn. Precis som om en ond ande tidigare hade legat bakom Paulus hårdföra och självvåldiga tolkningar av Jesusintentionen. Det var hans tolkningar som möjliggjorde denna bisarra utveckling.

Att finna Guds rike inom sig själv innebär just att det är sinnesförändringen som måste till för att komma närmare Gud. Detta kan ske genom bön, dialog, och studerandet av läraren Jesus intentioner, och på så sätt kan var och en få en klarare självkänedom. Detta är alltså helt möjligt, och exempelfierades av Jesus själv. Det betyder att man växer i anden och i sanningen, genom kunskapen om Gud, och sedan verkar med Jesus intentioner i tanke och i handling. Det sker genom urskiljning och rannsakan, i relationerna människor emellan. Grunden har därmed getts för Gudskänedom, självkänedom och omvärldskänedom.

På grund av en oklar framställning, om domedagen och världens upplösning, som Paulus predikade om, blev besvikelsen stor när förhoppningarna inte inlöstes.

När Jesus tidigaste ledargestalter försvann trodde många av anhängarna att de omgående skulle få uppleva övergången till Guds nya rike. Men detta kom ju inte. Ingenting alls hände. Paulus hade ju predikat att alla skulle vara redo för domedagen.

Paulus hade heller inte mött Jesus personligen, han hade däremot förföljt Jesusanhängarna. vilket kan vara en av förklaringarna till hans annorlunda Jesustolkning.

Paulus började sin kristna verksamhet någon gång under 40-talet, omkring 15 år efter Jesus död. Troligtvis hade han inte helt förstått Jesus andemening.

Han menade att tro och dop är porten till himmelriket, och genom denna akt lösgörs människan från Adams synd. Människan fogas samman med Jesus genom kyrkan, som är den synliga manifestationen av Guds rike eller himmelrike.

En modern symboltolkning av dopet är den troendes personliga ställningstagande för Gud. Dopet blir i den betydelsen något som sker i ljuset av ens inre.

Även om många upplevt och vittnat om Jesus uppståndelse på den tredje dagen, så räckte visserligen detta för att föra Jesusintentionen vidare, men det räckte inte för att få klarhet i hur man skulle finna Gudsriket.

Men denna förklaring har faktiskt Jesus gett, och den fanns också återgiven i Tomasevangeliet. Detta radikala Evangelium som falskeligen definierades bort från kristenheten och som därför gör de fyra övriga evangelierna ofullkomliga.

Utan alla fem evangelierna, kan vi inte riktigt förstå den enkelhet, och samtidigt dess djuphet, som Jesusintentionen verkligen innebär. Den paulinska kyrkan tog många gånger bort själva andligheten från livet, som sedan ledde till den maktpolitiska kyrkan, så som vi ser den i dess eländiga historia.

## ORDETS BETYDELSE

Ett exempel på förståelse av betydelsen av Guds andekraft, i ett transcendent tillstånd av samtidighet, är när Jesus hänger på tortyrkorset. Han svarar den ena rövaren: "Sannerligen säger jag dig, *i dag* skall du vara med mig i paradiset."

Men enligt vissa synpunkter mot denna beskrivning av en omedelbar uppståndelse, blir tolkningen annorlunda genom uteslutningen av Jesusintentionen. De menade att Jesus sade följande när han hängde på korset: "Sannerligen *säger jag dig i dag*, du skall vara med mig i paradiset."

Ovanstående är nu verkligen inget hårklyveri om profetens skägg. Man kan nämligen direkt utläsa av den senare tolkningen att detta är ett försök av ett tillrättläggande.

Genom att på ett påhittat sätt söka klargöra en svår passage, nämligen att Jesus och rövaren inte rimligtvis kan komma till paradiset redan samma dag. Först måste ju själen komma till minnesgraven i väntan på uppståndelsen, och sedan måste en ny jord och nya himlar skapas. Och detta tar ju en massa tid?

Själ och kropp är det som utgör människan, länkad med Skaparens egna anordningar, helt enkelt genom kvantprocessernas samtidighet – utan tid och rum – det vill säga obestämd tid.

Här kommer poängen: på grund av uppfattningen om en väntetid i en minnes-

grav kunde fantasier om helvetet och skärselden uppkomma – någonting måste ju människorna syssla med i väntan på en ny jord och nya himlar.

Ofta talar Bibeln om obestämd tid som sedan översatts till evig tid, vilket kan ses som förändringsbara och växelverkande processer – någonting i linje med de moderna matematiska dimensionsteorierna. Hur blir det då med “minnesgraven”, som det står om i Bibeln? Ja, minnesgraven är ju en realitet bara för vår rumstiduppfattning av tillvaron. Samtidigt blir “minnesgraven” en helt annorlunda förklaringsgrund, i en transcendent situation, helt i enlighet med vår tids naturvetenskapliga erfarenhet – en naturvetenskaplig sanning som fått växa fram till förståelse för en ändamålsenlig utveckling.

Minnesgraven är en människas själ och kropp som finns i minnet hos Gud (vacatio, rema, cogitare). Ljusriket är alltså nära, och närmre än vad vi knappast kan föreställa oss – så nära att inte ens rumstiden finns i vägen.

Guds rike finner du i ljuset av ditt inre och utanför dig själv, och Ljusriket vibrerar bara några elementarpartiklar ifrån oss. Här ligger också betydelsen av “nya himlar”, vilka utgör förutsättningen för den växelverkande transcendenten, och som kommer med Guds utökade andekraft vid tidens slut. Därför kan uppståndelsen ske helt omedelbart efter den köttsliga döden.

Ingenting, enligt dagens naturvetenskapliga förklaringar, ligger egentligen till hinder för en övernaturens metafysikaliska uppståndelse, i enligt med Jesusintentionen. Det är heller inte så konstigt, för den troende, med tanke på att Gud är den som är upphovet och övernaturen till själva orsaken.

Det stora hos Paulus är dock att han i sina brev gjorde Evangelium känt. I Bibeln är det evangelierna som är det viktigaste. Det som gjort Paulus låg, är då han med sina fariseiska värderingar helt oförbehållsamt för in dessa värderingar i den nya läran från Jesus – alltså i läran om hoppet kring Guds rekonstruerade paradiset och om en möjlig uppståndelse. Jesus stötesten var just fariséerna och deras ovilja att själva leva som de lärde. Det gällde bland annat deras självgodhet och nedsättande attityd mot bland annat kvinnor och enkla människor. Men det gäller naturligtvis inte alla fariséer, en hel del av dem var ju Jesus bästa vänner. Jesus var ju själv skolad bland fariséerna.

Jesus avslöjade fariséernas teokratiska översitteri och dubbelmoral. Det var dessa som också blev huvudkontrahenterna i hela historien om Jesus. Det var romarna som tekniskt sett dödade Jesus, men på tillskyndan av vissa fariséer.

Ett viktigt inpass är att det aldrig någonsin varit judarna som mördade Jesus,

inte på något sätt! Det är bara antisemitisk propaganda som uppkommit inom kristenheten. Påvekyrkan har också bett om ursäkt för detta.

Paulus går till konfrontation mot Jesus arvtagare, mot Petrus och Jakob. Inte så att Paulus haft fel i allt som han utträttade, absolut inte. Men avgörande fel som har gjort att alltför många människor under närmare två tusen år blivit mycket illa behandlade och fått utstå mycket lidande.

Paulus inleder emellertid en maktkamp om den fortsatta ledningen av den nya Jesusrörelsen. Det är alltså på detta sätt som kristendomen tar sin början. Paulus anklagar Petrus för att inte vara evangeliet och Jesus trogen.

Paulus säger själv:

”Jag konfronterades med Petrus, jag sade att han var en lögnare! Jag tuktrade upp honom mitt framför ögonen på alla. Och Petrus tog så illa vid sig så han smet ut sin väg”, enligt Paulus egen berättelse.

Paulus gav sig även på Jakob som han handgripligen kastade ut. Detta inträffade i Antiokia. Han angrep alltså Petrus, Jesus apostel, han som skulle bli den klippa som kyrkan skulle byggas på. Men den kyrkan kom aldrig till stånd, kärlekens hörnsten hade Paulus byggare kastat bort.

Vi ser här inledningen av de kuppliknande händelser som inleds av Paulus, denne farisé, skolad och mycket energiske gestalt, men som ger sig på de enkla och milda apostlarna, vilka Jesus själv utvalt som sina efterträdare.

Den förklaring som senare ges spridning, om denna historiska konfrontation, blir en ensidig framställning enligt den paulinska versionen. De menade att Paulus gjorde upp med apostlarna om den fortsatta strategin, som skulle gälla för den fortsatta evangeliespridningen. Jesus apostlar beskylldes för sekterism – de ville bara föra spridningen inom den judiska menigheten, medan Paulus däremot ville sprida evangeliet till alla nationer.

Ovanstående version och förklaring, har varit kristenhetens officiella historieuppfattning, men kan knappast vara trovärdig.

Apostlarna som verkligen kände Jesus personligen visste naturligtvis Jesus rätta avsikter, de förstod ordens betydelse, helt klart! Det framgår också tydligt i evangelietexterna. De var enkla och ärliga, och Jesus lämnade dem aldrig i sticket förrän de riktigt hade förstått hans budskap. De hade helt klart för sig att Evangelium gällde för hela världens folk, både jude som grek.

Nej, den reella orsaken är naturligtvis att de Paulustrogna, senare i tiden, (troligtvis av Markion) ”skapade” en historisk förevändning för en bekräftelse och le-

gitimitet till förmån åt Paulus, som i stället blev den klippa som den kristna kyrkan byggdes på.

Paulus kunde nu försvaras med att Petrus själv förrådde Jesus då han förnekade Jesus tre gånger. Men detta blev Petrus förlåten för efter Jesu uppståndelse.

Det gällde även Petrus bedrövliga kvinnosyn, som nästan var lika dålig som Paulus kvinnosyn. Men Jesus läxar upp Petrus i den frågan, och Petrus lärde sig att det gällde att ta till sig Jesus intentioner fullt ut, vilket vi kan läsa i bland annat Tomasevangeliets sista kapitel, där Jesus ironiserar över Petrus fördomar, och läxar upp honom.

Samma sak gällde för aposteln Tomas, då han tvivlat på Jesus uppståndelse, men senare kom även han till medvetande och blev övertygad.

Den paulinska successionsordningen låg också i linje med de värderingar som var gängse bland många människor, de som vägde mellan fariseism och läraren Jesus intentioner. Och dessa människor påverkades av Paulus propagandistiska och retoriska balansgång. Han formulerar allt detta i sina brev, vilka är tydliggjorda i Nya Testamentets alla Paulusbrev. Denna linje passade även bra för de efterkommande kyrkofäderna, när de sedan byggde vidare på det som kom att bli den nya romerska kyrkan i symbios med kejsarmakten.

Men Paulus gick inte segrande ur denna allra första kyrkostrid. Jakob hade emellertid mycket inflytelserika grupperingar, långt utanför Jerusalem. Jakob och Petrus ansåg att Paulus skulle inordna sig under deras självklara ledning i enlighet med den ordning vilka de var arvtagare till, som Jesus självklara efterträdare.

Jakob var alltså tvungen att mobilisera ett uppbåd av anhängare för att få Paulus att ta reson. Och detta bråk blir bara början i Paulus kampfulla karriär.

Han flyr undan, reser direkt till västra Turkiet och Grekland, där han under tio år propagerar, agerar och bygger upp en organisation som läggs till grund för det som blev den paulinska delen av Kristenheten.

Paulus koncentrerar hela sin ansträngning på att göra sin sak till hela rörelsens sak. Och han kommer verkligen att lyckas – men knappast av egen kraft. Makten för detta kom senare från dem som hade nytta av Paulus förtjänst – kejsarmakten.

## **PAULUS VISAR VÄGEN**

Det blir i staden Efesos, Syriens huvudstad, och trakterna där omkring som blir Paulus kärnområden. Efesos var en av romarrikets mest inflytelserikaste städer

vid den tiden. Den kosmopolitiska miljön gav möjligheterna på det mänskliga material som behövdes.

I Efesos, fanns alla människor med de olika karaktärer, som Paulus kunde väva in med evangelierna i sina brev. Han ser också det nakna våldet och utnyttjandet av människorna. Det mesta fanns av synd i denna stad, den allra största lyx, sida vid sida med den djupaste förnedring och fattigdom.

I Efesos fanns också filosofer, arvtagarna till den klassiska grekiska vetenskapen. Bland andra de som visste att jorden var rund och snurrade runt solen.

Efesos var ett centrum för världens bildning, vid sidan av Aten, Rom och Alexandria vid den tiden. Här mötte Paulus en mängd religioner, sekter och fritänkare av alla slag. Staden hade även 40 000 judiska invånare med ett stort antal synagogor, som liknade kulturella samlingslokaler där vem som helst var välkomna – både judar och greker.

Överallt där det fanns synagogor i romarriket, kunde den judiska sekten som predikade om Jesus få plats. På så sätt spred sig Jesu läran ovanligt snabbt. På den tiden missionerade judarna runt hela Medelhavsområdet.

Predikningarna om den vise och föredömlige Jesus och avsikterna med Evangelium, blev snart omtyckta berättelser bland människorna. Detta var begynnelsen till Jesu dom, men som senare alltså omformulerades av Kejsardomen genom bland andra de paulinska texterna för en ny romersk kyrka. Vi kan senare se den bysantiska kyrkan, och ännu senare se exemplet tysk-romerska kejsarriket med sitt ägande av den tyskromerska kyrkan.

## **JESUSRÖRELSENS FRAMVÄXT**

I Jesu rörelsens inledningsskede kan man se en utpräglad tendens av vad vi i dag skulle kalla demokratiska värderingar, med ett socialt och kärleksfullt patos.

Predikningarna gällde detsamma som det vi i dag kan läsa i de fem evangelierna, även Tomasevangeliet. Men även en mängd andra evangelier, som senare förbjöds och medvetet förstördes. Kvinnorna var vid den här tiden ganska jämställda med männen.

Många kvinnor organiserade församlingarna som tillsyningsansvariga, och de predikade och kunde vara lärare, precis som männen. Men de var också präster, kyrkoherdar och till och med biskopar, på samma villkor som männen. Så föredömlig var urkyrkan. Och detta hade de lärt av Jesus – aldrig av Paulus!

Det utvecklades också många tolkningar av hur församlingarna skulle organi-

seras och värdera Jesusarvet. Paulus tolkning var vid den här tiden bara en av många. Han fick kämpa hårt för att inte församlingarna skulle bli påverkade av konkurrerande predikanter. Paulus eftersträvade hierarkisk konformism i enlighet med den fariseiska traditionen, istället för mångfald och tolerans. Han skickade brev runt omkring till församlingarna. Många gånger var de ett slags hotfull propaganda för att göra hans sak till hela församlingens sak. "Vilka dårar ni är, ni galater! Vem har förhäxat er?"

Paulus grälar ofta med församlingarna, han kan inte alls tolerera att andra också tog sig rätten att tolka läran från Jesus. Under den första tiden diskuterades det verkligen om vad som kunde vara Jesus rätta andemening. Det är också efter dessa diskussioner som Paulus gamla erfarenhet, som den fariseiske agenten och förföljaren av de Jesustroende, nu åter börjar göra sig gällande.

Paulus skriver:

"En kvinna må lära i stillhet med all undergivenhet. Jag tillåter inte en kvinna att undervisa eller att utöva myndighet över en man, utan hålla sig i stillhet. Ty Adam blev danad först, sedan Eva. Och det var inte Adam som blev bedragen, men kvinnan blev grundligt bedragen och råkade i överträdelse." 1 Timotheus 2:11–12

Från den uppenbarelse Paulus hade på vägen till Damaskus antar han nu en ny inställning, hans ånger börjar nu sakta avklinga. Paulus kommer nu att välja den breda vägen i stället för den smala vägen. Den breda vägen är maktspråkets väg som Paulus återgår till. Han är skolad och kunnig inom retorikens område, och han predikar nu öppet de fariseiska värderingarna. Han döljer det inte på något sätt. Han använder samma argument mot sina kontrahenter, så som en gång fariséerna gjorde mot Jesus. Vilken otrolig besvikelse för alla Jesustrogna.

Paulus blandar nu in ännu mera av sina egna åsikter i evangelierna, som är allt annat än intentionerna från det Jesus lärde ut. Paulus erkänner dock att det är hans egna synpunkter som saluförs, enligt följande: "Jag har ingen befallning från Herren, men jag ger min mening till känna såsom en som har fått barmhärtighet sig visad av Herren till att vara trogen." 1 Kor 7:25

Ovanstående Paulusord borde kunna övertyga fundamentalister om att allt som står skrivet i Bibeln inte är Guds ord! Men dessa fundamentalister väljer istället innehåll som motsvarar deras egna värderingar. Och detta går inte ihop med Jesus. Paulus uppmanar församlingarna att de skall efterlikna honom, precis så som han efterliknar Jesus, vilket han inte alls gör. Han agerar nu åter som farisé, dem som inte Jesus kunde acceptera.

Och Paulus fortsätter:

“Bli mina efterliknare, såsom också jag är i Kristi. Nu berömmar jag er, därför att ni i allting kommer ihåg mig och håller fast vid traditionerna (bl a de fariseiska traditionerna, författarens parantes) alldeles som jag har låtit dem gå vidare till er.

Men jag vill att ni skall veta att varje mans huvud är Kristus, och en kvinnas huvud är mannen, och Kristi huvud är Gud. Varje man som ber profeterna med något på huvudet drar skam över sitt huvud, men varje kvinna som ber eller profeterar med huvudet obetäckt drar skam över sitt huvud, ty det är ett och detsamma som vore hon en kvinna med rakat huvud. Ty om en kvinna inte täcker sig, så må hon också bli klippt; men om det är till skam för en kvinna att vara klippt eller rakad, så må hon täcka sig. Ty en man bör inte ha huvudet täckt, eftersom han är Guds avbild och härlighet; men kvinnan är mannens härlighet. Mannen är nämligen inte av kvinnan, utan kvinnan av mannen; och vad mera är: mannen skapades inte för kvinnans skull, utan kvinnan för mannens skull. Därför bör kvinnan ha ett tecken på myndighet på sitt huvud för änglarnas skull.

Dessutom: i förbindelse med Herren är varken kvinnan utan mannen eller mannen utan kvinnan. Ty alldeles som kvinnan är av mannen, så är också mannen genom kvinnan; men allting är av Gud.

Döm för er egen del: Är det passande för en kvinna att obetäckt be till Gud? Lär er inte naturen själv om en man har långt hår, är det en vanära för honom; men om en kvinna har långt hår, är det en ära för henne?” 1 Kor 11:1-14

Paulus skapar nu en hotande rörelse mot kvinnorna. Hans egentillverkade kvasilogik är helt i strid mot Jesusintentionen. Dessutom är ju den allmänna uppfattningen att Jesus själv bar långt hår, vilket inte alls varit stötande.

Romarna var korthåriga, som militärer, likaså Paulus, som var romersk medborgare. Judarna var ofta långhåriga med stiliga skruvlockar, som vi kan se än i dag.

Som kuriosas kan man på vissa museer se målningar med Paulus i ovanligt långt hår, antagligen konstnärens ironiska konstnärshandling.

Följande citat gör inte kvinnans ställning ljusare:

“Såsom i de heligas alla församlingar må kvinnorna tala i församlingarna, för det är inte tillåtet för dem att tala, utan låt dem underordna sig, precis som Lagen säger. Så om det är något de vill veta, låt dem då fråga sina egna män hemma, för det är till skam för en kvinna att tala i en församling.” 1 Kor 14:33-36

”Slavar må underordna sig sina ägare i allting och behaga dem väl, i det de inte säger emot.” Titus 2:9



Många som kallade sig kristna blev med tiden föga bättre än de fariséer, de som misstrodde Jesus. Och detta är vad de fått lära sig av Paulus.

Paulus säger:

”Jag är ju den ringaste av apostlarna, och jag är inte god nog att kallas apostel, eftersom jag har förföljt Guds församling. Men genom Guds oförtjänta omtanke är jag vad jag är. Och hans oförtjänta omtanke gentemot mig visade sig inte vara förgäves, utan jag har mödat mig mer än de alla, men ändå inte jag utan Guds oförtjänta omtanke som är med mig. Men vare sig det är jag eller de, så predikar vi, och ni har trott.” 1 Kor 15:9

Ingenting blir fördolt om man söker. Allt kommer upp till ytan och avslöjas. Men trots det uppenbara har hans åsikter omhuldats. Varför? Det är hög tid med en uppgörelse! Fegheten får inte stå i vägen för Jesus sanna ord!

Paulus har fått sin seger given av dem som håller av hans personliga åsikter. I nästan 2000 år kunde dessa små ord, dessa löjliga manschauvinistiska åsikter, bli så fruktansvärt verkningsfulla. Åsikter som säkert kan förklaras som banalt personliga eller som tidens värderingar – men vilka katastrofala följder de fick.

Inte bara skymfen mot ena hälften av mänskligheten, utan även med den nedvärderade inställningen till medmänniskan. En inställning som sedan fick följder och möjliggjorde utvecklingen av hela serier av hatfyllda fördomar, och därmed i ett systematiskt maktutnyttjande av medmänniskor. Det blev helt enkelt legitimt att följa Paulus väg som ledde bort från Jesus väg till sanningen och livet. Och därmed i ett systematiskt maktutnyttjande av medmänniskor.

Maktsökarna tog chansen när denna möjlighet gavs. Genom en enda mans olydnad till Gud, exempelgör Paulus svårigheten för oss alla att frigöra oss från människornas synd. Han visar hur lätt det är att välja den breda vägen, med all det fördomsfulla bråte som vi då i onödan får bära med oss i livet.

Den breda vägen för Paulus blev den tunga bördan för alla dem som skadades av hans åsikter, och som sedan utnyttjades av ondskefulla människor.

Men om Jesus inte hade kommit före Paulus, skulle han vara helt utan synd, men nu hade han ingen ursäkt för sin synd. Samma sak gäller för dem som förlitat sig på Paulus synd, de är inte utan synd, de har inga godtagbara ursäkter.

Hos Paulus själv låg det goda i att bestraffa synden. Och synd bedömdes vara det som sågs med fariséernas ögon, enligt Paulus, men detta var inte med Jesus ögon.

## VÄRLDEN MÖRKNAR

Paulus fällde många yttranden. Att fälla ett enda yttrande i ett enda ögonblick, kan vara ord som man tror på i just det ögonblicket. Sanningen behöver inte räckta längre än näsan för att vara den mäktigaste sanning som finns.

Paulus inställning möjliggjorde – ofrivilligt kanske – den mörka maktens övertagande över den nya kyrkan. Så stort blev Paulus inflytande över kyrkan.

Paulus roll såg ut att liknas vid Judas Iskariot, och som senare manifesterades genom många mörka exempel, framförallt i de kristna kyrkornas välsignelser av historiens mest omfattande krig som bröt ut 1914, och som fortsatte 1939. Det gällde ovilligheten att motarbeta den fascistiska resningen på 1920 och 30-talen.

Och Vatikanstatens upprättande 1929 genom samarbete med Mussolinis politik. Förintelsen möjliggjordes bland annat genom kyrkornas flathet och ovillighet till motstånd mot ondskan attacker på jorden. Enligt modern forskning skulle det ha räckt med om både de katolska och lutherska kyrkorna helhjärtat satt sig emot Hitler, så hade Förintelsen varit en omöjlighet.

Krigen glorifierades och välsignades i Guds namn. Helt i linje med ondskans makt över denna världsordning, men helt emot Jesusintentionen. Verkningarna av Paulus inflytande blev i längden en tragedi. Hur mycket var Paulus skyldig för detta och hur mycket är de Paulustrogna skyldiga? Varifrån kommer denna skymning som gjort människorna så blinda över Paulus svek mot Jesus?

Något av gåtan Paulus kanske kan förklaras av nästa citat:

”Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullföljt loppet, jag har hållit mig till tron. Från denna stund är rättfärdighetens krona lagd i förvar åt mig, vilken Herren, den rättfärdige domaren, skall ge mig som belöning på den dagen...” 2 Tim 4:7-8

Paulus visar här sin fullkomliga låghet, han verkar trött, och i viss mån desillusionerad. Han fullföljde loppet, men han verkar faktiskt inte riktigt säker på om han verkligen kan lita på om han är godkänd av Gud. Paulus var bara barn av sin tid – romare och farisé som han var. Paulus skriver:

“Sådana män är nämligen falska apostlar, svekfulla arbetare, som omskapar sig till Kristi apostlar. Och det är inte underligt, ty Satan själv omskapar sig ständigt till en ljusets ängel.” 2 Kor 11: 13-14

Så här fortsätter Paulus med det ena angreppet efter det andra på oliktroende predikanter. Det är bara de andra som utgör falskheten, aldrig han själv, naturligtvis. Ändå får man känslan av att det är fråga om en ofrivillig självkritik, som en påverkan utifrån.

När Paulus hänvisar till traditionerna i sina brev, utgår han helt ifrån de fariseiska värderingarna – det är hans enda övertygande erfarenhet. Det är alltså de fariseiska präst- och lagtraditionerna han menar. Han blandar ihop Jesus nya kärleksförbund med det gamla Lagförbundet, men med fariseiska ögon, vilka han gör giltiga för sin egen övertygelse. Det blir nu lättare att framföra det nya budskapet i de judiska synagogorna.

Ovanstående opportunism kan vara en mänsklig svaghet, något som vi kan förstå. Men taktik och dribbla med sanningen får sina följder om inte en exakt kunskap om Gud förmedlas.

Paulus visar hur dubbelbottnad och motsägelsefull han är i sitt förakt mot medmänniskor med andra meningsuppfattningar. Paulus säger:

“Alltså: den som visar förakt, han föraktar inte en människa, utan Gud, som ger sin heliga ande i er.” 1 Tes 4:8

Det är inte bara Paulus som visar prov på mänsklig ofullkomlighet, det gör vi alla många gånger. Vi lever inte alltid som vi lär. Men hans egna texter blir samtidigt hans egen självkritik. Ett pris han tycks få betala för de nesliga förföljelser han utförde mot de tidigaste Jesusförsamlingarna, men som han senare fortsatte med.

Dessa ord och handlingar, att få dem att gå ihop med sanningen, är så svårt! En liten man med liten själ bildar ett hårt skal till skydd för sina totalitära åsikter.

Det judiska arvets lagsamling, som det handlar om, innehåller etiska och kultiska föreskrifter. Förbunds-boken, exempelvis, uppvisar stora likheter med forn-babyloniska lagtexter, och kan möjligen ha tillkommit redan på 1000-talet före Jesus.

## **JESUS VISAR VÄGEN**

Det nya förbundet som Jesus introducerade ersatte det tidigare Lagförbundet. Budskapet skulle nu i stället läggas hos människornas sinnelag, och i deras medvetande (rema), genom lärandet av Jesusintentionen. Detta för att inga fariséer, eller liknande, skulle behöva styra över människorna, som uttolkare av läraren Jesus nya Gudskunskap.

Det nya Kärleksförbundet ersätter alltså det gamla Lagförbundets tusen Guds bud. Och Jesus säger att inte en bokstav av den nya Lagen skall försvinna, och inberäknar dekalogen, det vill säga tio Guds bud, samt allt det som Jesus predikat, såsom Bergspredikan och intentionen av det som senare blev alla evangelierna.

Den nya Lagen skall istället inplanteras i våra sinnen och medvetanden genom att vi lär oss dess innehåll och fyller vårt medvetande, *rema*, (hjärna/hjärta, det som hålls igång av andekraften genom vårt medvetande).

Dessa tio Guds bud härleds från de tidigare tusen Guds bud genom att var och ett av dessa tio härleds från ytterligare tio bud, och på så sätt blev de bara tio. Budens ursprunglighet är de 613 buden i Tora, som fixerades och utvecklades skriftligen i Mishna och Tosefta, och senare i Talmud.

Poängen med detta blev att det gamla Lagförbundet delvis gjordes giltigt, utan kränkning av det israelitiska arvet från Gud. Det var mycket generöst av Jesus. Samtidigt återgick Jesus till den ursprungliga dekalogen som Moses anses ha mottagit. Men den gamla Lagen var nu reviderad och i en helt ny och ursprungligare form, och i enlighet med Jesus intentioner, vilket var han som introducerade.

Om vi i dag läser de tusen budorden så förstår var och en varför Jesus var tvungen att lyda Gud med denna lagändring. Dessa lagar skulle aldrig kunna bli tidlösa och allmängiltiga för alla nationer.

Genom att ersätta Lagförbundet möjliggjordes också Jesusdomens födelse – det nya kärleksförbundet med Gud gällande för alla människor i hela världen.

Jesus insåg möjligheten att även dessa nya tio Guds bud kunde förvanskas. Han koncentrerade även dessa tio bud till två kraftfulla och intensiva minibud, menat som ett minimum man måste kunna hålla. Dessa bud var enligt Jesus:

“Du skall älska Gud av all din kraft”, och “Du skall älska din nästa som dig själv”.

Dessa två bud kan ytterligare göras till en enda förklarande sammanfattning: “Guds kärlek!”

Meningen med livet är just prövningen av oss själva, kan vi klara av att hålla Guds kärleksbud som Jesus introducerade? Vi kan alltid i alla situationer ställa oss frågan, inom oss själva, om de val vi gör i form av beslut och uttalanden, om dessa ligger i paritet med kärleksbudskapet.

Alltså: kan någon falla på det jag säger och gör; kan andra bli lidande på mina handlingar och ställningstaganden, och kan andra bli olyckliga på de stigar jag låter dessa medmänniskor snava på?

Här ligger en betydelse för var och en – självprövningen. Livet är som en studiekurs, vi skall lära av livet. Att bli till med vi passerar!

Paulus öppnade dörren för de mörka krafterna som tog välde i den nya kyrkan, och som ledde till intolerans, men även till hat mot människornas demo-

krati och yttrandefrihet. Den demokratiska anordningen under Guds lydnad skulle göra det lättare för människorna här i världen, men den demokratiska anordningen definierades bort och missbrukades.

Vi kan alltså aldrig tillåta utnyttjandet av Jesu lära till någon människas fall. Däremot kunde den gamla Lagen utnyttjas till hur många människors fall som helst. Men den lagen ogiltigförklarades och är omformulerad. I dag gäller det nya förbundet med Jesusintentionen och som alltså handlar om Guds kärlek och rättvisa. Vi skall vandra i kunskapen genom Jesus kärlek och rättvisa, han som verkligen är vägen, sanningen och livet.

Paulus medverkar i sin allra största roll genom att i tre helt avgörande frågor utveckla delar av den lilla judiska Jesussekten till världens kvantitativt största religion någonsin.

För det första gör han klart att Lagförbundet ersatts med Jesu nya Kärleksförbund – fastän han paradoxalt nog självsvåldigt behåller det från gamla lagen som passar hans egna värderingar och avsikter.

För det andra predikar han att det nya förbundet inte bara gäller judar, utan även greker – det vill säga människor från alla nationer.

För det tredje klargör han att kroppens omskärelse inte har någon betydelse för den nya läran. Det är omskärelsen i anden som skall förstås. Dopet blir där efter en andlig ersättning, i enlighet med Johannes döparen, som gäller både för män och för kvinnor, i stället för den köttsliga omskärelsen. Och dopet är den offentliga bekännelsen (inte underkastelse, utan frivillighet) och lojaliteten till Gud, som leder från död till liv genom Jesus, som vi finner i ljuset av vårt inre och utanför oss själva.

Någon gång under 60-talet försvinner både Paulus och Petrus som anklagades för uppvigling. Den judiske historikern Josefus skriver att Jakob, Jesus broder, avrättas i Jerusalem.

Nu när alla av den första generationens ledare var borta var förväntningarna stora på den avgörande övergången till himmelriket, men som inte kunde infinna sig. De väntade på Paulus nya rike på jorden, och Paulus säger:

“Ni vet ju hur tiden försvinner. Det är dags att vakna. Nu är vår räddning närmre än när vi blev troende.”

Så sant, men Guds Rike ligger i anslutning till den köttsliga döden, för var och en som handlar enligt Guds avsikter.

De kristna kyrkorna i dagens värld grundar sig oftast på den paulinska uppfatt-

ning, den ordning som enligt den här framställningen inte helt ligger i linje med Jesusintentionen. Det som tillkommer Gud är läraren Jesus budskap om kärlek och rättvisa. Inte kärlek till det onda och inte tolerans till intolerans. Utan kärlek till det fantastiska hoppet för dem som kan leva upp till Jesus minimikrav. För dem är dörren öppen till något alldeles fantastiskt, för alla dem med en god vilja.

### **LYDNAD TILL MÄNNISKORS SKADA**

Paulus suckar, en eventuell krona i himlen gick kanske om intet, på grund av hans ageranden i förkunnelsen. Han erbjöds visserligen det stora privilegiet att bli Jesus sändebud, enligt honom själv, då han på vägen till Damaskus fick en uppenbarelse till omvändelse. Den omvändelsen gjorde han också till sin, han ändrade sinnelaget.

Jesus erbjudande var ett löfte, som för Paulus del villkorades med ett tvång: det var han personligen som skulle lyda och hålla sig till Jesus nya kärleksbudskap. Paulus kom i stället att predika att alla andra bara hade att lyda, punkt slut.

På grund av Paulus åsikter, har alltför många människor varit alltför lydiga under människas makt över människa, utan att de själva förstått att de blivit manipulerade och hjärntvättade. Och till den omilda grad, att mänskligheten i den här världen med lätthet har kunnat behärskas av onskans herravälde.

Många gånger har vissa troende människor varit under onskans makt utan att de riktigt förstått det hela. De har tuktats i lydnad – inte lydnad till Gud, utan lydnad under mänsklig banal maktutövning.

Jesusintentionen är till för alla i hela världen, den är universell. Alla kan förstå Jesus kärleksbudskap. Och i förbindelse med Gud strömmar den fria viljans tankemedvetande.

Jesusintentionen är levandegjord och i samtidighet med sin förbindelse i de fem evangelierna, och till apostlarna som är Jesus första arvtagare. Jesus övriga arvtagare är den Jesustrogna skaran, som i trogen uthållighet lever i Guds kärleksförklaring – Gud som är Livets Moder och Livsanden.

Endast Jesus genom Gud kan representera de Jesustrogna i denna världens ordning. Ledare av olika slag kan i dag aldrig vara Guds ställföreträdare bland människorna, de kan istället vara representanter av praktiska eller av organisatoriska uppgifter.

“Inte heller skall ni låta kalla er för ledare, ty en är er ledare, Jesus.” Matt 23:10  
Jesus ledarskap uttrycks i Ordets betydelse. Guds sanna organisation på

jorden existerar inte. Det är bara omöjliga försök att förvärldsliga Ljusriket. Kyrkan kan mycket väl vara subjektet för Gudstron, det gäller i så fall alla religioner. Religiösa organisationer är först och främst till för gemenskap, glädje och tröst; för uppmuntrande kunskapsspridning om kärlekens och rättvisans Evangelium. Men också om frihet, jämlikhet och gemenskap, och om existentiell meningsfullhet och harmoni.

Jesus Evangelium skall därför spridas till hela mänskligheten och göra Jesu lärjungar av alla människor från alla nationer.

Andlighet är ett individuellt förhållningssätt, som kan mynna ut i en kollektiv gemenskap, i religiositet med ett kyrkligt deltagande. Det kan också mynna ut i ett organiserat handlande för medmänniskor runt hela världen.

Andlig sinnesändring sker hos individen av egen fri vilja i gemenskap med Gud. I dessa processer finns ingen plats för personlig underdånighet. Tvärtom, här ska personligheten få ta plats och växa till i Gudskänedom, självkänedom och omvärldskänedom.

Teokrati däremot hör till myten om "Guds sanna organisation på jorden", men det är en falsk konstruktion och alltför väl prövad i mänsklig utgjutelse. Teokrati blev bara maktmänniskornas fantasifulla ställföreträdelse och ersättning av Gud, och som satte människas makt över människor som ett substitut för Guds rike – med ett totalt fiasko för mänskligheten.

Ekumeniken däremot kan bidra till vägen, sanningen och livet. Det gäller även synkretism, det vill säga lärandet av andra religioner som representerar och förmedlar ärliga avsikter med den goda viljan. Gud strålar ju för alla människor.

Paulus goda sidor kommer säkert att lysa mycket klarare om vi kan se hans mänskliga ofullkomlighet, och sanningsenligt se vad det var som brast. Men, tyvärr var det just mörkret som bländade många, ett mörker som sattes i fokus i stället för ljuset, men som vi i dag kan lära oss någonting av. I fortsättningen gäller det att följa Jesusintentionen där Guds självklara kärlek går före allt.

## **PAULUS FÖRFÖLJELSE AV JESUSANHÄNGARNA**

Vad var det då som gjorde att Paulus förföljde Jesus anhängare innan han själv blev kristen?

Enligt Lukas hade Paulus sagt följande:

"Jag... tänkte faktiskt... att jag borde begå många motståndshandlingar mot Jesus, nasaréén, vilket jag också gjorde i Jerusalem, och många av de heliga

spärrade jag in i fängelser, eftersom jag hade fått myndighet av de främsta prästerna; och när de skulle avrättas, avgav jag min röst för detta. Och genom att straffa dem många gånger i alla synagogorna försökte jag tvinga dem att avsvära sig sin tro; och eftersom jag var till ytterlighet rasande mot dem, gick jag så långt som till att förfölja dem också i städer utanför landet.” Apostlagärningarna 26:9–11

Lägg märke till att det inte i första hand är judar i allmänhet som förföljer de Jesustrogna. Det är istället den ansvarige person som är upphovsmannen till den kristna kyrkan, med uppdraget från den tidens makthavare bland fariséerna. Kristnheten skyllde senare på judarna som Jesus mördare. Det är ur denna falska historieförklaring som antisemitismen delvis uppstod ur.

Paulus hade ett ont öga mot Jesusanhängarna, och mot dem som ville andas fritt, med en fri vilja. Han agerade mot kvinnan i största allmänhet, även mot homosexuella, som på den tiden inte varit en stöttesten bland allmänheten. Hans värderingar kom helt och fullt från de fariseiska traditionerna.

Jesus var alltså en upprorsmakare och rebell, enligt etablissemangen – ett hot mot den bestående ordningen. Och ordningens försvarare vill alltid upprätthålla hegemonin. Jesus lära skall alltid vara ett hot mot världens orättvisor. Så vill alla sanna Jesusanhängare ha det.

Jesus gjorde klart att han ville bekämpa denna orättvisa världsordning. Det profeterades också om att Jesus och läran skulle förrådas redan under hans egen livstid, eller närmast efter hans död. Jesus anhängare skulle förberedas på att de skulle förföljas och få bära sina kors, men de skulle vara övertygade om att de inte gjorde dessa offer förgäves.

Paulus, var den latinska namnformen av det hebreiska namnet Saul, båda namnen användes under hans levnad, och han omtalas för första gången i samband med att han orsakar att Jesus lärjunge Stefanus mördas. Han stenades till döds.

”Sedan de drivit ut honom utanför staden, började de kasta stenar på honom. Och vittnena lade av sina ytterkläder vid en ung mans fötter som kallades Saul.”

”Saul för sin del gav bifall åt mordet på honom.” Apostlagärningarna 7:58, 8:1

Stefanus dom till döden bestämdes av översteprästen och av högsta ämbetet, Sanhedrin. Det var den högsta religiösa instans, som skyddade invånarna för det som ansågs vara hot mot den rena läran och Lagen. Stefanus fick nu statuera exempel eftersom han beskyllt prästerna för att inte själva håller sig till Lagen.

Fariséerna, denna mäktiga sekt, eller parti, som tillsammans med sadducé-



erna och kungen, hade det avgörande inflytandet över nationen – men under romarnas välde. De krävde ordning och att traditionerna följdes lagenligt. Jesu lära ansågs som ett mäktigt hot mot dessa traditioner, vilken det ju också var. Det var liksom själva meningen.

Judarna väntade på sin messias, eller kung, som enligt deras tolkning av profeterna skulle rädda judarna från den romerska imperialismen och förnedringen.

Kungen skulle upprätta den gamla nationsäran från svunna tider. Sadducéerna (överklassens parti) och stora delar av den övriga befolkningen hade inte samma dröm om en kommande messias så som fariséerna; de hade ju redan en kung, även om de inte alltid tyckte om den kungen.

Men Jesus var inte den messias, som fariséerna hoppades på, han var något helt annorlunda.

Enligt den judiska lagtraditionen var den som hängdes på korset förbannad av Gud, och en sådan kunde absolut inte vara en räddare för deras nation. Därför hade inget fel gjorts när de krävde Jesus uppspikande på korset.

Nej, den som skulle komma till räddning, var en ståtlig skinande kung, sänd av Guds härlighet, med full makt och pondus – en politisk ledare som genomförde deras jordiska förhoppningar – en messias. Inte en motbudande sate som motsatte sig maktordningen, och som dessutom sattes på tortyrkorset. Det ansågs vara hädande att denne bastard, utan riktig far i ett utomäktenskapligt förhållande skulle kunna vara en räddare för nationen.

Denna syn har många ortodoxa judar än i dag, medan andra judar, inklusive rabbiner, anser att Jesus är det judiska folkets störste son, även om han inte var deras messias. Vilket Jesus inte var, han var ju Guds profet och hela världens lärare av Evangelium!

I den fariseiska andan agerade Paulus, mot den växande judiska Jesussekten. Men redan från början stod det klart att det inte bara var bland judarna som rörelsen växte, utan även bland grekerna och även bland andra folkslag. Några av Jesus lärjungar var icke-judar.

Paulus förklarade senare hur han tänkte innan han blev kristen:

”Kristus, som var hängd på korset, var för judarna en orsak till fall.” 1 Kor 1:23

Hans målsättning var att med största möjliga beslutsamhet motarbeta detta växande hot mot den bestående ordningen. Allt fick användas i kampen mot denna motbudande lära. Även brutal förföljelse skulle användas för att utplåna läran – det var Guds vilja, enligt Paulus.

Paulus säger:

“Vad beträffar nitälskan, var jag en som förföljde församlingen; beträffande rättfärdighet, det vill säga genom lag, en som har bevisat sig klanderfri.”

”Ända till övermått höll jag mig till att förfölja Guds församling och skövla den, och jag gjorde större framsteg i judaismen än många jämnåriga av mina fränder, då jag var långt mera nitisk för mina fäders traditioner.” Fil 3:6, Gal 1:13, 14

Paulus blir den ledande kraften i förföljelserna mot Jesusrörelsen. Alla blev rädda för honom och han blev illa beryktad. Med fullmakter från Sanhedrin började Paulus andas hot och mord mot Jesus lärjungar. Överallt skulle de spåras och förföljas. Han skulle föra Jesusanhängarna, alla som han kunde finna, bundna till Jerusalem.

Med sitt officiella godkännande från Sanhedrin började han handla skändligt mot Jesusanhängarna. Han trängde in i det ena huset efter det andra, släpade ut både män och kvinnor och överlämnade dem till fängelser. Andra lät han prygla i synagogorna, och han gav sin röst för att de skulle avrättas, allt enligt Lukas och honom själv.

För att förstå Paulus under dessa omständigheter, måste man ha klart för sig att dessa Jesustrogna fanns inom en judisk kommunitet, som ansågs ha avvikit från sitt eget folks rena lära och Lagen. Demokrati fanns ju inte någonstans i världen vid den här tiden. Det gör det knappast i dag heller. Dessa judar betraktades som dissidenter, avfallingar och förrädare, som dessutom utgjorde ett hot mot hela systemet – så omfattande hade Jesusrörelsen vuxit till på den tiden.

Målsättningen var att sekten skulle bekämpas med alla till buds stående medel, och tvinga dem att avsvära sin tro och återvända till fädernas judiska tro.

Att sätta dem i fängelse, eller att prygla dem offentligt i synagogorna var en vanlig bestraffning för olydnad mot rabbinernas teokratiska myndighet.

## **PAULUS OLYDNAD TILL JESUS**

På vägen till Damaskus visualiserades Jesus för Paulus, och genom ett starkt ljussken, fick han klart för sig att nu var det han som skulle lyda Jesus. Han fick inte längre förfölja de Jesustrogna, han tvingades att i stället samarbeta med Jesusanhängarna, så som Paulus själv berättar. Genom den blindhet som drabbade honom hade han heller ingen större valfrihet än att göra det som Jesus krävde av honom.

Paulus gav ett löfte om att inte längre förfölja den växande Jesusrörelsen –

vilket säkert berodde på en fruktan för Jesus oerhörda myndighet. Även om Paulus blev övertygad, efter Jesus kraftfulla behandling, och att han för en tid framöver tvingades gå Jesus ärenden, verkade det som att denna fruktan för Jesus kraftfulla myndighet avklingade med tiden. Han föll snart tillbaka i gamla fariseiska spår.

Paulus gick till historien som den främste byggaren av den kristna kyrkan, men var hans bygge verkligen i överensstämmelse med Jesusintentionen?

Paulus karaktäristiska nitälskan, hans ständiga krav på lydnad till hans egen Jesusdefinition, länkat med en tvingande och manipulerande retorik, samt hot, hopp och varningar, riktade mot just de mottagliga sanningssökarna, var antagligen det som möjliggjorde Paulismens användbarhet.

Paulus gjorde sig oangripbar av kritik från övriga Jesustroende. Allt som skrevs i hans skrifter andas undersåtarnas underkastelse för fariseisk lag och ordning. Paulus får många att lyssna på hans uppmaningar, som ofta ser ut att följa evangelierna, men som utvecklades med retoriska värderingar för att med tiden komma att tjäna andra syften, och att med Jesus ord föra fram Paulus egna värderingar.

Så är det, flera religioner påverkades av denna paulinska lydnadsdoktrin, även islam. Det var först i och med Bibelns kanonisation som Paulism slog igenom på allvar. Eftersom Paulus var den förlorade sonen, som trots allt tycktes ha ångrat sig, blev han förlåten av Jesusrörelsen, även om de var tveksamma och rädda för honom, men ändå i enlighet med Jesu kärleksbudskap. Och när han senare blivit etablerad och säkrare i sin position, blev han åter på sin vakt. Om någon inte tyckte som honom, han som själv efterliknade Jesus, var denne följdriktigt emot Gud, och så vidare.

När många kristna lär ut hur man skall leva som människa och god kristen, så är det ibland efter Paulus moraltolkningar, nästan aldrig från ljuskällan själv: Jesus radikala lära om Guds kärlek och rättvisa. Det är antagligen för radikalt.

Men! Hela historien om Paulus kan också ha varit på ett radikalt helt annorlunda sätt, än enligt den nuvarande historieuppfattningen.

Eftersom Paulus var nitälskaren nummer ett, beträffande beskyddandet av lag och nation, kan han mycket väl ha "offrat" sig för sakens skull. Paulus omvändelse behöver inte alls varit en uppriktig omvändelse. Nej, han kunde mycket väl ha varit en riktig femtekolonnare.

Han kanske över huvudtaget aldrig fick någon uppenbarelse på vägen till Damaskus. Paulus brinnande nitälskan var en följd av hans fariseiska samvete, och såg det tydliga hotet mot kommuniteten, som enligt hans tankar var Guds

egendomsfolk. Detta hot måste elimineras till vilket pris som helst. Jesus var ju framgångsrik.

Vi får tänka på Jesus radikala budskap, som fullständigt vänder upp och ned på den judiska traditionen och livsstilen. Denna hypotes behöver inte alls vara särskilt långsökt, för sådant har ju skett åtskilliga gånger i historien. Vi ser patriotiska människor som offerar allt för politiska eller religiösa övertygelser nästan dagligen. Dessutom får Paulus som han vill, de fariseiska traditionerna assimileras senare på 200-300-talen med den nya kristendomen, med det som blev en del av det kristna Jesusarvet.

Alltså: Jesus varnade för att hans budskap till människorna efter sin död skulle förrådas och förvanskas. Och så har också skett! Jesus bröt det gamla Lagförbundet, men stora delar av den kristna kyrkan negligerade detta i sin praktiska utövning, redan för länge sedan. Jesus radikala budskap definierades bort för att i stället formas av den tidens patriarkaliska och fariseiska åsikter. Detta genomdrevs med Paulus egen viljekraft.

Jesus evangelium var gott, men en stöttesten för alla de kontrollerande maktmänniskorna – de som haft makt över andra människor, men till människornas skada.

Det är framförallt i Lukas bok Apostlagärningarna som Paulus avslöjas, och genom hans egna böcker. Paulus självkritik kan ha gjorts ofrivilligt under vissa pressade situationer. Men denna nya övertygelse som från början var kopplat till Jesus tvingande krav, avklingade med tiden. Paulus självkritik gav i stället möjligheten att han kunde tränga in i den spirande Jesusrörelsen.

Den ångerfyllda brodern, som gjorde självkritik och fått uppdrag från Jesus själv, kunde inte nekas tillträde till den nya Jesusrörelsen. I stället för Jesus verklighetsnära intentioner, skapades nu den nya världsordningens totalitära illusioner som ledde till underkastelse och lydnad. Det gällde hierarkisk ordning, såsom i himlen och på jorden. Lydnaden hade Paulus lärt ut och som nu människorna tvingades att leva efter. Men det var inte samma lydnad som Jesus predikat om. Jesus lydnad gällde det så kallade "minibudet" – kärleken till Gud och medmänniskorna! Det gällde kärleken till sanningen, inte kärlek till det onda; och tolerans för medmänniskorna, inte tolerans för intolerans!

Paulus och kejsarmakten grundade den nuvarande Kristenheten. Jesus däremot uppdaterade det hebreiska förbundet med kärlekens och rättvisans förbund, Evangelium, som giltiggjordes för hela världens människor. Jesus introducerade

ett nytt förbund mellan Gud och människorna, för alla dem som frivilligt vill ingå i denna gemenskap.

### **KRISTENDOM & KEJSARDOM**

Konstantin, den romerske kejsaren, fullbordade vad Jesus redan avvisat, nämligen de tidigare messianska förväntningarna om en politisk potentat och världslig befriare. Kejsaren tog över den messianska myten, som alltså gjordes till kejsare av Guds nåd, och Jesus illusionerades in i kristenhetens image. Men fakta säger, att när Jesus gjorde sitt inträde i historien, introducerade han i stället det nya kärleksbudskapet för människorna – Evangelium.

Den hierarkiska ordningen, med patriarkalisk överhet normerades i den kristna kyrkan efter Paulus lydnessdoktriner. Alla skulle underställas makten, och denna paulinska ordning fullkomnas genom härföraren Augustinus på 200-talet. Kanonisationen av Bibeln kommer på 300-talet, för att därefter manifesteras i kejsardomen enligt Konstantin den store. Kyrkan och kejsardomen blev den pansrade näven, som slog till mot alla uppstudsiga sanningssökare som försökte andas fritt, överallt där de dök upp.

Utan Paulus ingripande i historien hade inte den kristna kyrkan utvecklats till vad den blev. Det kanske inte ens funnits någon kristen kyrka alls, vilket vi inte kan veta någonting om. Men kan det ha varit Gud som dirigerade denna händelseutveckling för att nå vissa syften?

Många paulinska anhängare vill säkert tro det. De tror ofta på att Gud ingriper, för att låta det ena folket slå det andra för att uppnå gudomliga avsikter. Precis så som vi kan lära oss av de hebreiska skrifterna. För dessa organisationer verkar det som Jesus aldrig existerat, och detta på grund av Paulus ingripande i den frambrutande Jesusrörelsen.

Ett resultat av detta kan ses med två aspekter i begreppet "den judisk-kristna traditionen", som formulerades först under 1900-talet. Tidigare hade kristenheten haft ett ont öga till judendomen som ofta ledde till antisemitism. Något som påven och flera kristna ledare har bett om ursäkt för. Men som i dag har blivit till nytta för att säkra den paulinska och därmed det negativa fariseiska inslaget i kristendomen. Men tesen om "den judisk-kristna traditionen", har i dag blivit till nytta för att säkra den paulinska grundvärderingen och därmed de gamla otidsenliga fariseiska inslagen i kristendomen. Denna tes gynnar endast den fundamentalistiska "kristna extremhögern".

Men varför fokuserades Jesu lära så starkt under Paulus dagar? Ja, Jesu lära var verkligen radikal, det var utan tvekan en eld som kastades in i världen, och människorna kunde lätt ta till sig lärans intentioner. Det var en andlig befrielselära som gällde för alla människor i hela världen. Detta kunde människorna förstå, och läran fick redan från början en språngartad utbredning. Jesus utgjorde ett hot mot makten, men ett löfte för de förtryckta. Det var en tankens religion som gällde sinnelagets förändring hos var och en i gemenskap.

Och detta växande hot togs på stort allvar av makthavarna, och Jesus lära togs därför över av kejsarmakten och kanaliserade läran, i enlighet med Paulus definitioner, till en lämplig politisk kejsardom. Det var Paulus som ofrivilligt hade möjliggjort detta genom sina åsikter i sina skrifter. I stället för Jesus genuint demokratiska jämlikhetsbudskap blev det i stället Kejsaren eller kungen av Guds nåde som gällde – ett illusionistiskt trick på sitt speciella sätt. Det var kejsarmakten som gjorde Paulus användbar och stor i världen, knappast han själv.

## **SLUTLEDNING OCH EFTERTANKE**

Jesus säger: "Akta er för de falska profeterna, som kommer till er förklädda till får men i sitt inre är rovlystna vargar." Matteus 7:15

Vad är då stötestenen med den paulinska kyrkan av idag? För det första måste sägas att den kristna kyrkan har i det stora hela radikalt förändrats, i långsamhetens tysta rädsla. Aldrig med ett genomgripande ställningstagande.

Med en trovärdig och föredömlig utveckling har man trots allt rott skutan i land. Kvardröjande problem är traditionen från den bysantinska kejsarmakten och den romerska kyrkans caesarism, som övergick i papalism, som övergick i statsmaktens och den politiska övermakten. Här menar jag kristenheten i det stora hela, men med otaliga undantag.

Det paulinska oket vilar tungt och mörkt över värderingar och formerat en omöjlighet till folkkyrka. Någon kristen folkkyrka byggd enbart på Jesus har alltså ännu inte uppenbarats. Hörnstenen väntar fortfarande på att få komma på plats!

Slutsatsen blir: Jesus bröt det gamla Lagförbundet, men stora delar av den kristna kyrkan negligerade detta, för länge sedan. De definierade bort Jesu radikala budskap för att istället låta sig formas av de gamla fariseiska värderingarna.

Jesus evangelium var gott, men en stötsten för alla kontrollerande maktmänniskor – de som haft makt över andra människor, till människornas skada.

**Paul Lindberg, 2008**